

Arrest

nr. 186 195 van 27 april 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 (bij faxpost) heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 april 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2017 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, treedt in 2014 in Albanië in het huwelijk met L.K., van Albanese nationaliteit en gemachtigd tot verblijf in het Rijk van onbepaalde duur.

Op 14 oktober 2014 komt verzoekster België binnen.

Op 2 december 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 166 884 van 29 april 2016.

Op 26 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2015 wordt een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 10 maart 2015 worden verzoekster en de heer L.K. gehoord door de politie in het kader van het onderzoek schijnhuwelijk.

Op 26 november 2015 geeft de procureur des konings een negatief advies.

Op 16 december 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Schaarbeek het buitenlands huwelijk te registreren.

Op 25 april 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn nietoverschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: *de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 26.01.2015), ter kennis gegeven op 05.02.2015.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 02.12.2014 een aanvraag tot gezinshereniging (bijlage 15bis) in met haar partner (K. L., °(...)1944) die legaal in België verblijft. Op 26.01.2015 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 05.02.2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 26.01.2015). Na een beroep werd betrokkenes aanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 29.04.2016.

Op 04.12.2014 wenste betrokkene te Schaarbeek haar buitenlands huwelijk met een 20 jaar oudere, Albanese onderdaan (K. L., °(...)44) te laten registreren. Op 16.12.2015 weigerde de gemeente Schaarbeek dit buitenlands huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Brussel (dd 26.11.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene een buitenlands huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkenes beroep tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van registratie van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer K. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Mocht de heer K. niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart dat de heer K. gezondheidsproblemen heeft en dat ze voor haar partner zorgt. De gezondheidssituatie van de heer K. opent niet het recht tot verblijf. Betrokkene toont niet aan dat niemand anders kan instaan voor de zorg van de heer K., professioneel of niet-professioneel. Assistentie, zowel professionele als niet professionele, kan via meerdere kanalen en middelen aan de heer K. worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn partner. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht de heer K. niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Betrokkene kan via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure opstarten vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 26.01.2015), ter kennis gegeven op 05.02.2015.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 26.01.2015), ter kennis gegeven op 05.02.2015.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D. D. V., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Bruno

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel,

de betrokkene, K., L., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel Vanaf 26.04.2017 (...)."

Op 25 april 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.2.1. Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoekster aan dat zij samenwoont met haar echtgenoot, dat er sprake is van een reëel gezinsleven en dat de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven ernstig verhinderd wordt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoekster meent dat haar geen bevel mocht worden gegeven zolang de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg ter erkenning van het buitenlandse huwelijk niet afgelopen is. Zij wil tevens ter zitting aanwezig zijn en wenst een effectief beroep. Zij zet dit onderdeel van het middel als volgt uiteen:

“Derde onderdeel : schending van het op privé- en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Bij de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat tegenpartij in casu meent toe te passen, dient rekening te worden gehouden met hogere rechtsnormen.

Dit gezien de hiërarchie van de rechtsnormen, zoals tevens uitdrukkelijk werd aangehaald in de Parlementaire Werkzaamheden betreffende de wijziging van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Tegenpartij mag dus niet automatisch overgaan tot afgifte van een verwijderingsmaatregel wanneer deze hogere rechtsnormen zou schenden.

De bestreden beslissing tast concreet het recht van verzoekster om samen met haar echtgenoot samen te wonen en hun privé- en gezinsleven verder te zetten.

Verzoekster wenst te onderlijnen dat het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, de heer KRONI, door tegenpartij niet in twijfel werd getrokken bij de eerdere weigeringsbeslissing van het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging van 26.01.2015 (stuk 6).

Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet om welke reden tegenpartij het niet betwiste gezinsleven in 2015, thans 2 jaar later, in 2017, wel zou betwisten.

Ondertussen zijn er meer dan 2 jaar verlopen, in dewelke verzoekster en haar echtgenoot onafgebroken samen hebben gewoond en hun gezinsleven verder hebben uitgebouwd. Tegenpartij laat na hier rekening mee te houden.

Minstens wordt de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven ernstig verhinderd. Verzoekster verwijst per analogie naar:

« que l'acte attaqué n'interdit, il est vrai, pas à la requérante de se marier, mais qu'il perturbe gravement l'exercice de ce droit en opposant à ce mariage un obstacle dont il est prévisible qu'il ne peut être levé qu'au prix de démarches administratives longues et complexes; que s'il est exact que la situation de la requérante en Belgique est irrégulière depuis 1990, le dossier ne révèle [...] aucun motif se rattachant à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui, qui soit en proportion raisonnable avec l'objet de la mesure attaquée; que l'acte attaqué ne contient aucune motivation sur ce point, alors qu'en raison des circonstances, la partie adverse ne pouvait ignorer [...] l'intention de la requérante de se marier [...] ; que les moyens sont sérieux ; »

Hieruit kan dus worden afgeleid dat ook als de wens van het koppel om hun huwelijk, afgesloten in Albanië, op zich geen recht op verblijf verschaft, het minstens impliceert dat de tegenpartij, geen bevel aflevert aan verzoekster zolang de hangende procedure voor de rechtbank van eerste aanleg ter erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte niet afgelopen is.

Teneinde aan verzoekster een effectief beroep voor de burgerlijke rechtbank te waarborgen, waarbij ze toegelaten wordt om ter zitting aanwezig te zijn en haar middelen te ontwikkelen, is haar aanwezigheid in België vereist.

Het is bovendien de regel dat de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg beide partners hoort wanneer zij om de erkenning van hun buitenlandse huwelijksakte verzoeken. Bij afwezigheid van één

van de verzoekers wordt de zaak gebruikelijk niet behandeld en naar de algemene rol gezonden. Deze praktijk, gecombineerd met het aan verzoekster betekende inreisverbod van 3 jaar, heeft tot gevolg dat in geval van gedwongen terugkeer naar Albanië verzoekster geen effectieve rechtstoegang zal genieten voor de burgerlijke rechtbank in België.

Concluderend kan dus worden gesteld dat de bestreden beslissing de effectiviteit van de hangende burgerrechtelijke procedure grondig schendt.

De impliciete plicht dat tegenpartij aan verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing hoort op te leggen, nl. het vertrekken naar Albanië om vandaar – na een periode van 3 jaar opgelegd door het inreisverbod van 25.04.2017 - de documenten te bekomen die noodzakelijk zijn om naar België terug te mogen keren, is kennelijk onredelijk in verhouding met de inmenging in haar privé-leven en gezinsleven dat zulke plicht impliceert, met name een scheiding van haar partner voor een onbepaalde duur.

Verder is zulke inmenging, zoals supra reeds aangehaald, geenszins verantwoord door één van de motieven bevat in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen."

Inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat het bestaan van een gezinsleven niet in twijfel werd getrokken door het bestuur in het kader van een weigeringsbeslissing van 26 januari 2015, dat haar echtgenoot aan een zware cardiologische aandoening lijdt en dat verzoekster instaat voor de mantelzorg, dat een andere persoon dit niet kan doen omdat de dokter voorgeschreven heeft dat een familielid dit moet doen, dat contact door moderne communicatiemiddelen geen werkelijk gezinsleven kan vervangen. Zij zet dit onderdeel van het middel als volgt uiteen:

"Vierde onderdeel: schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en 8 EVRM

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. (eigen vetzetting)»

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

« Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. »

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Tegenpartij heeft nagelaten rekening te houden met de elementen waar zij kennis van had of diende te hebben.

Verzoekster wenst te onderlijnen dat het bestaan van een reëel gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, de heer K., door tegenpartij niet in twijfel werd getrokken bij de eerdere weigeringsbeslissing van het verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging van 26.01.2015 (stuk 6).

Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet om welke reden tegenpartij het niet betwiste gezinsleven in 2015, thans 2 jaar later, in 2017, wel zou betwisten.

Ondertussen zijn er meer dan 2 jaar verlopen, in dewelke verzoekster en haar echtgenoot onafgebroken samen hebben gewoond en hun gezinsleven verder hebben uitgebouwd. Tegenpartij laat na hier rekening mee te houden.

Verzoekster en de heer K. hebben reeds meer dan 3 jaar een relatie hebben en zij zijn sinds 22.09.2014 gehuwd. Verzoekster staat in voor het huishouden, de boodschappen e.d. nu haar partner 72 jaar oud is.

De heer K. lijdt aan een ernstige cardiologische ziekte waardoor, zoals de behandelende arts bevestigt, de aanwezigheid van een familielid noodzakelijk is, zodat hij thuis de continue noodzakelijke medische zorgen kan toegediend krijgen (stuk 3).

De dokter verwijst hierbij noodzakelijkerwijze naar verzoekster, dewelke zijn patiënt vergezeld tijdens medische consultaties (stuk 11), nu er geen andere familieleden van de heer K. in België verblijven.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dan ook onterecht dat een andere persoon, professioneel of niet-professioneel, zou kunnen instaan voor de medische zorgen van de echtgenoot van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt dat tegenpartij het medisch attest van 19.07.2016 (stuk 3) niet, of minstens op onzorgvuldige wijze, heeft gelezen.

Na de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Schaarbeek om het huwelijk niet te erkennen werd er door verzoekster en de heer KRONI een verzoekschrift tot erkenning van hun

buitenlandse huwelijksakte ingediend voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, met rolnummer 16/1894/B (stuk 18).

Deze informatie werd door de advocaat van verzoekster overgemaakt aan tegenpartij op 29.07.2016. Het emailbericht met stukken in bijlage werd door tegenpartij gelezen (stuk 4).

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met de duur van de relatie van verzoekster, noch de leeftijd van haar partner. Ook houdt tegenpartij geen rekening met de ziekte waaraan de echtgenoot van verzoekster lijdt.

Uiteraard kan een effectief privé- en gezinsleven niet verder uitgebouwd en onderhouden worden mits het gebruik van moderne communicatiemiddelen, en dit voor minstens 3 jaar gelet op de duur van het betekende inreisverbod, zoals tegenpartij lijkt te suggereren in de bestreden beslissing.

Een werkelijk privé- en gezinsleven dient te worden gewaarborgd door tegenpartij. Dit is niet het geval indien de contacten zich moeten beperken tot telefonische of email conversaties omwille van het feit dat verzoekster gedwongen moest terugkeren naar Albanië en haar echtgenoot, mede gelet op zijn medische situatie en de nood aan medische opvolging in België, in België verblijft alwaar hij een recht op verblijf van onbepaalde duur heeft verworven.

Artikel 8 EVRM, evenals artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, omgezet in ons artikel 74/13 Vreemdelingenwet stellen duidelijk dat er bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het recht op privé- en gezinsleven.

Doordat tegenpartij geen rekening houdt met de informatie aangaande de gezinstoestand van verzoekster en de gezondheidstoestand van haar echtgenoot, hoewel zij hiervan voorafgaandelijk op de hoogte werden gebracht, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM."

2.3.2.1.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging

doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster voert aan dat zij samenleeft met haar echtgenoot die haar mantelzorg nodig heeft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.3.2.1.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de voorziene termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 5 februari 2015.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster:

“Op 04.12.2014 wenste betrokkene te Schaarbeek haar buitenlands huwelijk met een 20 jaar oudere, Albanese onderdaan (K. L., °(...))44 te laten registreren. Op 16.12.2015 weigerde de gemeente Schaarbeek dit buitenlands huwelijk te registreren na negatief advies van het Parket van Brussel (dd 26.11.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene een buitenlands huwelijk wenste te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van het buitenlands huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkenes beroep tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van registratie van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer K. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Albanië. Mocht de heer K. niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart dat de heer K. gezondheidsproblemen heeft en dat ze voor haar partner zorgt. De gezondheidssituatie van de heer K. opent niet het recht tot verblijf. Betrokkene toont niet aan dat

niemand anders kan instaan voor de zorg van de heer K., professioneel of niet-professioneel. Assistentie, zowel professionele als niet professionele, kan via meerdere kanalen en middelen aan de heer K. worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn partner. Een verwijdering van betrokkene impliceert trouwens geen beëindiging van de familiale relaties: mocht de heer K.i niet naar het land van herkomst kunnen reizen wegens gezondheidsproblemen, kan betrokkene steeds de moderne communicatiemiddelen benutten om een band te onderhouden. Betrokkene kan via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland een procedure opstarten vanaf de datum waarop betrokkene voldoet aan de voorwaarden om dergelijke procedure op te starten. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM.”

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij in hoofddorde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 16 december 2015 weigerde het buitenlands huwelijk te registreren. Deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket van Brussel van 26 november 2015 waarin werd vastgesteld dat de betrokkene trachtte een buitenlands huwelijk te registreren dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand van 16 december 2015 zich daarin bevindt en dat de ambtenaar van burgerlijke stand zich aansloot bij het advies van het parket. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Schaarbeek concludeert dat uit de voorgaande elementen blijkt dat het huwelijk niet afgesloten is met het doel om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan maar enkel om verzoekster toe te staan een verblijfsrecht te verkrijgen en weigert daarom het buitenlands huwelijk te registreren.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Het gegeven dat verzoekster op de dag van de thans bestreden beslissing werd aangehouden op het adres van haar voorgehouden echtgenoot, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van het buitenlands huwelijk bij de familierechtbank, toont de verzoekster, gelet op het grondig onderzoek waaruit een schijnhuwelijk bleek, niet aan dat zij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met de heer L.K. De verwerende partij kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld.

De verwijzing naar een praktijk in een rechtbank doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat indien verzoekster effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, zij op eender welk moment de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven.

Waar verzoekster nog stelt dat de verwerende partij geen degelijk onderzoek heeft gedaan naar het voorgehouden gezinsleven, merkt de Raad op dat wanneer na grondig onderzoek wordt vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, de verwerende partij *prima facie* dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek nodig is, op goede gronden kan besluiten dat dit element een contra-indicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij kon, *prima facie*, daaruit op kennelijke redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

2.3.2.1.3. De Raad merkt op dat de verwerende partij tevens is nagegaan, indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven bestaat, of *in casu*, waar het een situatie van eerste toelating betreft, er een positieve verplichting is voor de Staat om verzoekster op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij de Staat, binnen een zekere beoordelingsmarge, een redelijke afweging dient te maken tussen de concurrerende belangen van de betrokken vreemdeling, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

In die zin motiveert de verwerende partij in subsidiaire orde dat verzoekster niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de heer L.K. ziek is en haar hulp en mantelzorg nodig heeft en dat in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat ook een andere persoon hiervoor zou kunnen instaan. De behandelende arts heeft immers voorgeschreven dat de aanwezigheid van een familielid noodzakelijk is (medisch attest van 19 juli 2016 dat voorgelegd werd aan het bestuur).

In dit verband wordt opgemerkt dat geen concrete elementen worden aangevoerd die aantonen dat de heer L.K. omwille van zijn ziekte niet zou mogen reizen naar Albanië zodat een gezinsleven tussen verzoekster en de heer L.K. in Albanië kan worden ontwikkeld. Het gegeven dat de heer L.K. die geboren is in Albanië en de Albanese nationaliteit heeft, een medische aandoening heeft, vormt op zich geen concreet element dat wijst op een ernstige hinderpaal om het voorgehouden gezinsleven elders te

voeren. De Raad benadrukt dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Neder-land, § 39). Ter zitting, na inzage van het administratief dossier, wijst de advocaat van verzoekster er op dat uit de brief van 6 februari 2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht tot het parket van Brussel, met de vraag om een onderzoek schijnhuwelijk op te starten, blijkt dat de verblijfsmachtiging aan de heer L.K. werd gegeven omwille van medische redenen. Dit stuk, dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt het volgende: “*Le 09.01.2007, il avait été autorisé au séjour temporaire pour raisons médicales (ainsi que son ex-épouse) avant d’être autorisé au séjour définitif le 13.01.2010.* » (“Op 9 januari 2007 werd hij gemachtigd tot tijdelijk verblijf omwille van medische redenen (net zoals zijn ex-echtgenote) vooraleer hij gemachtigd werd tot definitief verblijf op 13 januari 2010”, eigen vertaling). Er dient te worden vastgesteld dat hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker in januari 2007 gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf omwille van medische redenen en dat hij daarna gemachtigd werd tot een definitief verblijf. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat de heer L.K. momenteel, meer dan tien jaar later, lijdt aan een aandoening die hem zou verhinderen terug te keren naar Albanië. De medische attesten inzake de heer L.K. die verzoekster heeft voorgelegd aan het bestuur vermelden niet dat hij lijdt aan een aandoening die hem verhindert te reizen of die enkel in België kan behandeld worden. De verwijzing naar de brief van 6 februari 2015 doet bijgevolg geen afbreuk aan het motief dat de heer L.K. verzoekster niet zou kunnen volgen naar Albanië om daar het gezinsleven verder te zetten.

De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad benadrukt dat zowel verzoekster als de heer L.K.. dienden te weten dat verzoeksters verblijfsrecht precair was nadat haar aanvraag gezinshereniging onontvankelijk werd verklaard, waardoor zij geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij in alle gevallen het gezinsleven in België konden verderzetten.

Verzoekster doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat “zij enkel in België een gezinsleven kan hebben”. Aldus kan ook niet worden vastgesteld dat verwerende partij op dit punt niet zorgvuldig zou hebben gehandeld of geen degelijk onderzoek heeft verricht naar de specifieke situatie van verzoekster en haar voorgehouden gezinsleven.

Derhalve wordt *prima facie* een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster die in se bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar na een negatief advies van het parket werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van registreren van een buitenlands huwelijk nadat werd vastgesteld dat dit huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond.

Indien de procedure die de verzoekster hangende heeft inzake de erkenning van het buitenlandse huwelijk voor haar een positieve afloop zou kennen, staat het haar op het eerste zicht nog steeds vrij om op dat ogenblik een visum gezinshereniging aan te vragen. Het feit voorts dat verzoekster een inreisverbod heeft gekregen, laat op het eerste zicht niet toe te besluiten dat indien de verzoekster het bestaan van een werkelijk gezinsleven alsnog aannemelijk kan maken, omwille van dit inreisverbod haar gezinsleven niet kan beleven nu het haar in dat geval vrij staat de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen. Verzoekster wordt hier trouwens uitdrukkelijk op gewezen in het inreisverbod. Er blijkt overigens evenmin dat verzoekster en haar voorgehouden echtgenoot omwille van het inreisverbod geen contact meer met elkaar zouden kunnen hebben.

Nu de Raad de verwerende partij op het eerste gezicht kan volgen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, wordt een schending van dit artikel 8 van het EVRM op eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.1.4. Waar verzoekster aanvoert dat haar gezinsleven niet werd betwist in het kader van een procedure aanvraag gezinshereniging, wordt vastgesteld dat de aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk werd verklaard omdat de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen niet was voldaan. De loutere vaststelling van het bestuur van de onontvankelijkheid van haar aanvraag gezinshereniging om de reden dat niet is voldaan aan bepaalde wettelijke voorwaarden, brengt niet mee dat het bestuur aanvaardt dat er sprake is van een gezinsleven. In deze beslissing van 26 januari 2015 wordt ook nog vermeld dat de loutere aanwezigheid van de (vermeende) echtgenoot in België niet automatisch recht geeft op een verblijf. Tevens dient erop te worden gewezen

dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand genomen werd op 16 december 2015 en het negatief advies van de procureur des konings dateert van 26 november 2015, dit is van na de procedure aanvraag gezinshereniging. De verwerende partij kon bij het nemen van huidige bestreden beslissing rekening houden met deze meer recente gegevens.

Zoals reeds gesteld, toont verzoekster niet aan dat de medische behandeling van haar echtgenoot enkel in België mogelijk zou zijn. Zij beperkt zich tot de vaststelling dat de heer. L.K. *“mede gelet op zijn medische situatie en de nood aan medische opvolging in België, in België verblijft alwaar hij een recht op verblijf van onbepaalde duur heeft verworven.”* Dit betreft geen uiteenzetting over het feit dat de behandeling van de heer L.K. enkel in België mogelijk zou zijn. Wat betreft het stuk uit het administratief dossier dd. 16 februari 2015, wordt verwezen naar hetgeen hierboven gesteld werd daarover. Inzake de mantelzorg verwijst verzoekster naar een medisch attest dd. 19 juli 2016, dat blijkens de stukken van het administratief dossier werd voorgelegd aan het bestuur als bijlage bij een mail van 29 juli 2016. In dit attest wordt vermeld dat de heer L.K. lijdt aan een chronische hartaandoening en wordt het volgende gesteld:

“Suite à des chutes répétitives à domicile une présence familiale semble INDISPENSABLE pour des soins en continu à domicile » (Ten gevolge van herhaaldelijk vallen thuis lijkt een familiale aanwezigheid onmisbaar voor de continu zorg thuis » (eigen vertaling)

Door louter te stellen dat de verwerende partij dit attest niet zorgvuldig gelezen heeft, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motieven in dit verband, met name *“Betrokkene toont niet aan dat niemand anders kan instaan voor de zorg van de heer K., professioneel of niet-professioneel. Assistentie, zowel professionele als niet professionele, kan via meerdere kanalen en middelen aan de heer K. worden aangeboden andere dan de fysieke aanwezigheid van zijn partner.”* steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom zij en niet een andere vorm van thuishulp zoals vermeld in de bestreden beslissing, noodzakelijk zou zijn. Waar verzoeker algemene kritiek uit op de vaststelling dat moderne communicatiemiddelen kunnen worden gebruikt, toont zij niet op concrete wijze aan dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Tevens wordt herhaald dat verzoekster het voorafgaande motief niet weerlegt dat zij het gezinsleven met haar echtgenoot verder zou kunnen zetten in Albanië.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.2. Verzoekster voert tevens de schending van het hoorrecht aan zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

2.3.2.2.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en

de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G.*

e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

2.3.2.2.2. Verzoekster voert aan dat, was zij gehoord geweest, volgende elementen had kunnen doen gelden die volgens haar van aard waren om een invloed te hebben op de bestreden beslissing:

- zij had kunnen aangeven dat zij en de heer L.K. reeds meer dan drie jaar een relatie hebben, dat zij sinds 22 september 2014 gehuwd zijn, dat zij instaat voor het huishouden, de boodschappen e.d. nu haar partner 72 jaar oud is;
- zij had kunnen aangeven dat de heer L.K. lijdt aan een ernstige cardiologische aandoening waardoor de aanwezigheid van een familielid noodzakelijk is, zodat hij thuis de continue noodzakelijke medische zorgen kan toegediend krijgen, zij legt een medisch attest in dit verband voor;
- verzoekster vergezelt de heer L.K. naar zijn medische afspraken nu er geen andere familieleden van hem in België verblijven, zij legt in dit verband een attest van de behandelende arts voor;
- verzoekster had kunnen aangeven dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand betwist wordt en dat er een procedure hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel;
- zij had kunnen aangeven dat het leeftijdsverschil met de heer L.K. niet problematisch is;
- zij had kunnen aangeven dat de heer L.K. reeds 20 jaar in België verblijft, dat hij beschikt over een verblijfsrecht van onbepaalde duur en dat er geen andere familieleden in België verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster al deze elementen reeds ter kennis heeft gebracht van het bestuur. Het bestuur was op de hoogte van haar aanvraag gezinshereniging waarbij zij informatie had verschaft over het legaal verblijf van de heer L.K. in België en waaruit blijkt dat zij reeds van in 2014 bij hem verblijft in België. Bij mail van 29 juli 2016 deelde de raadvrouw van verzoekster aan het bestuur mee dat er een procedure werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de registratie van het buitenlands huwelijk, waarbij ook de twee medische attesten werden gevoegd: het een waaruit blijkt dat familiale aanwezigheid noodzakelijk is en het ander waaruit blijkt dat verzoekster de heer L.K. vergezelt bij zijn bezoeken aan de dokter. In het dossier bevinden zich ook de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 16 december 2015, het negatief advies van de procureur des konings van 25 november 2015 en het gevoerde onderzoek in dit verband, waaronder een bijlage bij een PV van de politie dat een verhoor betreft van verzoekster en van de heer L.K. en waarin vragen werden gesteld over hun relatie.

Er dient dus te worden vastgesteld dat het bestuur reeds op de hoogte was van alle elementen die verzoekster wenste aan te brengen, en desondanks toch besloten heeft om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat, was zij gehoord geweest, zij elementen had kunnen aanbrengen die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. De schending van artikel 41 van het Handvest is *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3. De aangevoerde grief is niet ernstig

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar de aangevoerde middelen, meer bepaald de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het handvest.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van deze grieven (cf. punt 3.3.) niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden, dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. DE SMET